

"De strijd terugdringen tot de poorten"

Ignace Demaerel

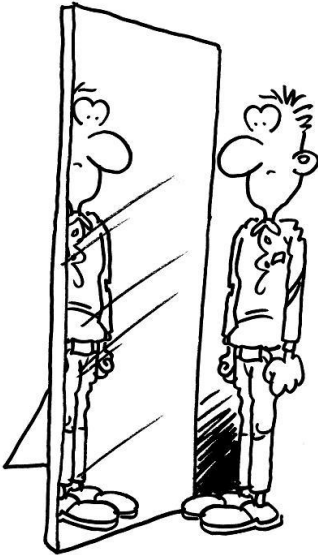
Strijd kennen we allemaal in ons leven, vaak meer dan ons lief is. We zijn als christenen in een **geestelijke oorlog** verzeild waar we niet voor gekozen hebben, maar waar we ook niet zomaar uit kunnen stappen. Soms kunnen we echter in een periode zitten waarin het lijkt alsof we overal, aan alle kanten in een niet-aflatende strijd verwickeld zijn: conflicten op ons werk, ruzie in de familie, onenigheid met vrienden, problemen in de gemeente, aanval op onze gezondheid, tegenslag in de financiën of met de auto, spanningen in ons huwelijk, last van negatieve gedachten... moet ik zo nog een tijdje doorgaan? Is dit min of meer herkenbaar? Sterke mensen kunnen stand houden in de strijd, zelfs op twee of drie fronten tegelijk, zeer ervaren en beproefde strijders misschien in vier à vijf... maar er is een moment waar het ook voor de sterksten onder ons teveel, te zwaar en te lang wordt.

Zeker als de aanvallen **van binnen uit** komen i.p.v. van buitenaf wordt de strijd veel complexer, en vooral: onaangenamer en verwarrender! Je verwacht geen pijlen van je vrienden, of wel? Je bent niet voorbereid op een dolksteek in je rug vanwege een broer of zus in de Heer. In Jesaja 28:5-6 vinden we een belangrijk vers dat in deze context heel erg kan helpen: *"Op die dag zal de HEER van de legermachten tot een schitterende kroon en sierlijke krans zijn voor de rest van Zijn volk, tot een geest van het recht voor wie zit om recht te spreken, en tot een kracht voor wie de strijd terugdringt naar de poort"*.

Zolang de vijand buiten de poorten is, ben je innerlijk één en sterk en weet je duidelijk tegen wie je moet vechten. Maar de realiteit bij ons, mensen van vlees en bloed, is dat de vijand een stuk binnen zit: blijkbaar zitten er bressen in onze muren, bewaken we onze poorten niet goed, zijn er spionnen en handlangers van de vijand binnengeslopen. **Onze "oude mens", ons "vlees"** is in feite een bondgenoot van satan, een collaborateur: oude patronen, bedrieglijke begeerten (Efeze 4:22), onbekeerde gedachten, wereldse ambities, ons vlees dat strijd voert tegen ons verstand (Romeinen 7:23), onze trots, eigenzinnigheid, innerlijke verdeeldheid (Jakobus 4:1-2), gemengde motivaties, compromissen, een vriend van God én van de wereld willen zijn (Jakobus 4:4), God én de

mammon willen dienen (Matt. 6:24)... deze innerlijke strijd vreet veel onnodige energie en creëert constante verwarring en twijfel. Het is zoals een alcoholist die na elke dronken bui spijt heeft, maar het niet over zijn hart kan krijgen om de drank radicaal uit zijn leven te bannen, omdat een hardnekkig stemmetje in hem zegt dat hij dan zijn "trouwste vriend, zijn laatste troost" kwijt is. Het is zoals een **burgeroorlog** in ons binnenste, of zoals een verzetsbeweging die geïnfiltrerd is door spionnen: je weet niet meer wie je nog kan vertrouwen. Het put ons uit als we niet radicaal afrekenen met zonde in ons leven. Bovendien gebruikt de vijand dan nog een extra wapen om ons aan te vallen: hij overlaadt ons met **schuld en schaamte** om ons helemaal plat te slaan. Niet alleen doet hij ons struikelen, maar als we op de grond liggen, snauwt hij ons nog toe: "Zie eens wat een zwakke, mislukte christen jij bent!", in de hoop dat we nooit meer recht zullen staan.

De "vijand binnen de poorten" kan ook betekenen dat hij in ons gezin zit, in ons huwelijk, in onze gebedsgroep, in onze gemeente. Als een man en vrouw constante spanningen hebben, betekent dit dat er bepaalde **openingen** zijn waardoor de vijand telkens opnieuw binnen weet te glippen: "onbekeerde", ongezonde patronen en **barsten** in de eenheid. Conflicten met broers en zussen in de Heer zijn ook extra pijnlijk en ontmoedigend en doen er ons aan herinneren dat we, ook in de gemeente, in een gebroken wereld leven. Op den duur weten we niet meer waar de vijand zit, voor of achter, links of rechts, binnen of buiten... Is degene die ik altijd als mijn broer in de Heer beschouwde, plots een instrument in de handen van de vijand geworden, of heeft hij gelijk en ben ik ongemerkt zelf weggeleden naar de verkeerde kant...? Dit is uitermate verwarrend en frustrerend en het verzwakt ons in ons functioneren. Daarom is dat vers van Jesaja zo belangrijk. Dit is het allereerste wat ons in zulke situatie te doen staat: de vijand terug buitendringen! En deze **autoriteit** hebben we! Het is ons récht! Op ons rechtmatig terrein mogen we dat met volle **vrijmoedigheid** claimen. Het is zonder twijfel Gods wil dat we innerlijk in vrede leven en dat onze gezinnen en gemeenten havens van vrede zijn. Dat de vijand buiten in de wereld zijn destructieve werk doet, daar kunnen we niet altijd iets aan doen, het is ook onze verantwoordelijkheid niet, maar binnenin wél! Hier wil God ons 100% bij helpen. Hij zal het ons zelfs kwalijk nemen als we het níet doen!

Jezus is ook hierin het ideale voorbeeld: tweemaal zien we hoe Hij de strijd streed om de vijand buiten te houden: bij de verzoeken in de woestijn (waar Hij streed tegen zelfzucht, hebzucht, eerzucht en heerszucht) en in Gethsemane (waar Hij vocht om zijn eigen wil helemaal te onderwerpen aan zijn Vader en al zijn rechten prijs te geven). En Hij streed zeer kordaat en efficiënt, want Hij liet de boze geen millimeter toe in zijn binnenste, maar weerde hem fel en beslist af met het proclameren van Gods Woord. Daarom had Hij altijd éénheid in zijn geest en ziel: Hij was nooit verscheurd, verdeeld, in tweestrijd, lauw,

halfslachtig... Dit verklaart waarom één Mens zóveel invloed op de wereldgeschiedenis kon hebben: omdat niets van zijn geestelijke energie verloren ging aan innerlijke strijd, maar Hij zich 100% kon geven voor Gods koninkrijk en voor de mensen rondom Hem.

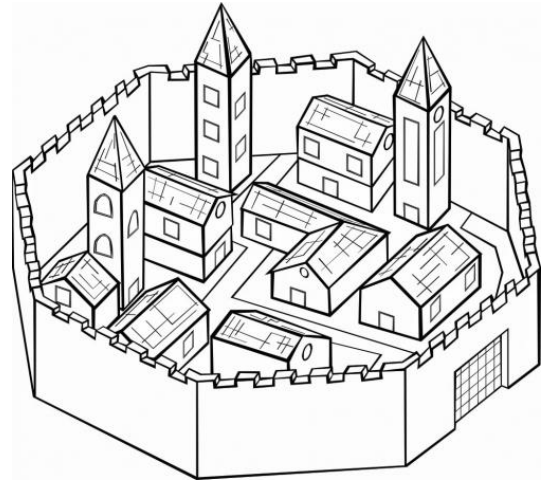
"**Verenig mijn hart om U te vrezen**" lezen we in Psalm 86:11 (NBG). Wat een prachtig en belangrijk gebed: het is alsof de schrijver beseft dat er binnen in hem zoveel "troepen" waren die op één lijn moesten gebracht worden, zoveel tegenstrijdige gedachten, gevoelens, plannen of ambities. Soms is het daar inderdaad wel een zootje binnenin en hebben we Zijn hulp nodig om de juiste richting weer te vinden. Maar er zijn ook stappen die we zelf kunnen en moeten zetten hierin. De eerste stap is om weer "**in Christus**" te gaan staan, in het centrum van

zijn wil, in zijn genade en liefde. Vernieuw regelmatig, zo vaak als nodig is (desnoods driemaal per dag), je keuze om God bóven alles te dienen en Hem radicaal te volgen. Hij verdient het om onze volledige toewijding en liefde te ontvangen: niemand of niets is het méér waard om je leven voor te geven – Hij heeft het trouwens voor ons ook gedaan! Spréék dit uit naar Hem. Zelfs al weet

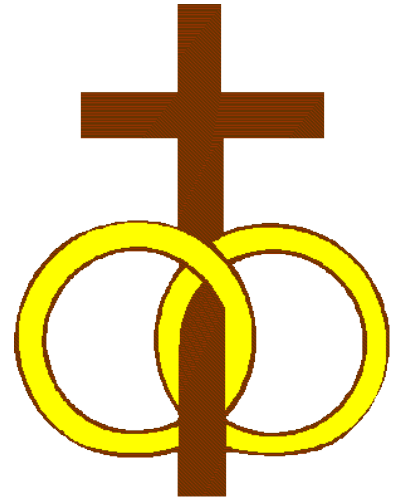
je dat je weer zal falen, zég Hem dat je dit nieuwe leven wil, dat dit je keuze is, en vraag Hem om de genade om dit ook uit te leven. Denk niet: "Dit is schijnheilig, want binnenkort zal ik waarschijnlijk toch weer struikelen". Belijd tegenover God zoals de man die tegen Jezus zei: "Ik geloof, kom mijn ongeloof te hulp" (Markus 9:24): éérst beleed hij zijn geloof, zijn goede wil, en onmiddellijk erna beleed hij dat hij hulp nodig had om ernaar te leven. Het is alsof hij zei: "Mijn nieuwe ik wil wel, maar mijn oude ik volgt niet". Door (regelmatig) **in geloof te proclameren** versterk je je nieuwe ik, want

het woord dat je uitspreekt heeft scheppende kracht en voedt je geest.

Vraag ook oprecht vergeving voor je zonde van lauwheid of verdeeldheid. **Sluit open deuren**, barsten of spleten in je geestelijke wapenrusting: verwijder verleidingen, vul je leven en gedachten met goede, opbouwende zaken, verzorg je gebedsleven. Het is véél gemakkelijker om de vijand bij de poort zelf buiten te houden dan hem, wanneer hij binnen zit, weer buiten te werken. Werk preventief. Doorzie zijn misleidingen, leugens en strategieën. Leer je zwakke plekken kennen, en versterk de kwetsbare stukken van je verdedigingsmuur. Vraag de Heilige Geest elke dag om je te openbaren waar je van Zijn weg afwijkt. Omring je met goede vrienden en gebedspartners, vraag gebed voor je zwakheden en geef hen toestemming om je aan te spreken op zonden en verkeerde keuzes.

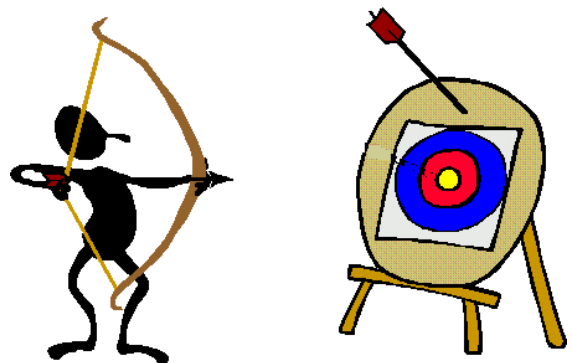

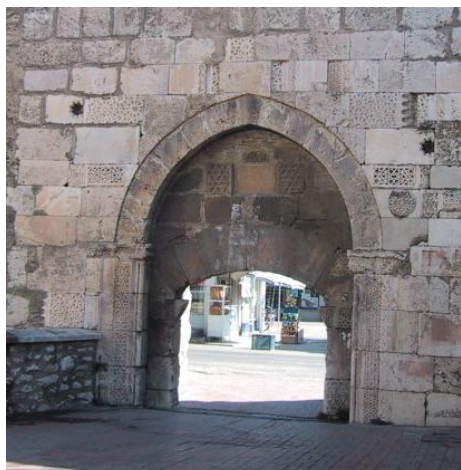
Als de **verdeeldheid in je huwelijk** zit, verenig je met je partner op geestelijk niveau: je hébt een verbond met elkaar, kies ervoor om niet tegen elkáár te vechten, maar samen tegen de gemeenschappelijke vijand. Zorg ervoor dat alle spleten dicht zijn, dat je je relatie genoeg voedt en koestert, genoeg tijd en emotionele energie steekt in elkaar, dat je met elkaar omgaat volgens Gods normen (liefde, respect, dienstbaarheid...). Bid regelmatig samen vóór elkaar en voor al jullie gemeenschappelijke projecten. Bid ook regelmatig samen voor de kinderen, voor het **ganse gezin**, en bouw een geestelijke muur van bescherming rond hen en rond hun zwakheden. Sta niet toe dat ruzies of jaloezie of rivaliteit vaste voet in huis krijgt. Kleine ruzies tussen kinderen zijn normaal en komen voor in elk gezin, maar weiger toe te laten dat dit een patroon wordt en de sfeer verzuurt. Leer ze om conflicten ook weer uit te praten en vergeving te vragen. Geef daarin als ouders ook het goede voorbeeld. Weiger wereldse patronen te accepteren wanneer ze proberen binnen te dringen via de TV of school of vriendjes. Kortom, vécht ervoor dat je gezin **een haven van vrede** zal worden of blijven! Dit is het gebied van autoriteit van elke ouder, en daarin mag je volle vrijmoedigheid oefenen. Dit mag je in gebed eísen, en hier mag je de strijd verbeteren aangaan tegen de boze totdat hij helemaal buitengewerkt is!

Hetzelfde principe geldt voor **elke christelijke groep**, huisgroep of gemeente. Jezus heeft zelf gebeden voor éénheid in zijn gemeente, en dat moet voor ons heel kostbaar zijn. Wees allemaal waakzaam hoe verdeeldheid in vele vormen probeert binnen te sluipen, en neem jezelf ten stelligste voor dat jij nooit het kanaal hiervoor wil zijn. Hierin hebben de herders een grote verantwoordelijkheid, eerst en vooral door zelf het goede voorbeeld te geven: eenheid in het **leidersteam** is cruciaal in elke gemeente en zal zeker ook aangevallen worden. Pareer deze aanvallen door een nederige geest, door "elkaar hoger te achten dan jezelf" (Filipp. 2:3), door transparantie, door elkaar te dienen en te zegenen, door eerlijk meningsverschillen uit te praten, door de liefde te verkiezen boven het eigen gelijk of de positie. Aan de ene kant is dit vreselijk moeilijk, want we hebben allemaal nog last van ons ego; aan de andere kant is dit toch de enig toelaatbare mentaliteit voor werkers in Gods koninkrijk.

Als er strijd is tussen christenen moeten we ons altijd realiseren dat andere christenen nooit de vijand zijn: we **strijden niet tegen mensen** van vlees en bloed, maar tegen onzichtbare, geestelijke machten (Efeze 6:12). We moeten onszelf oefenen om te schieten op de verkeerde geest die in hen binnengeslopen is, zonder henzelf te kwetsen. Het is zoals wanneer je vriend een zwarte vogel op zijn schouder heeft zitten, en je die vogel er met een pijl moet afschieten. Dit vraagt veel liefde, onderscheidingsvermogen en een vaste hand. De zonde haten, maar de zondaar liefhebben is de kunst. Maar alleen op deze manier kan je strijd en verdeeldheid buiten een gemeente krijgen of houden.

Deze geestelijke strijd om de vijand buiten je "erf" te krijgen vraagt altijd éérst gebed, maar daarna ook handelen (om je leven op één lijn met Gods plan te brengen). Het zal zeker niet altijd simpel zijn, of in één-twee-drie opgelost zijn. Maar ook al zou het jaren duren, deze strijd is absoluut de moeite waard. En misschien zullen we het nooit 100% "enemy-proof" krijgen, maar wel "in voldoende mate". Het zal maken dat je daarna véél efficiënter zal vechten, met de juiste wapens tegen de juiste vijand. Het zal ook tot gevolg hebben dat je rustplaatsen hebt in je leven: een diepe rust in je hart om God te vinden in gebed, een gevoel van vrede wanneer je na een

stresserende job letterlijk en figuurlijk "thuis komt", veel voldoening wanneer je naar je kinderen kijkt, oprechte christenvrienden, gezalfde en opbouwende tijden in de gemeente... Deze zegeningen zijn onbetaalbaar, ze zijn als een levensboom, kortom: het is jouw eigenste erfdeel, waarvoor het de moeite waard is om te vechten.

